

Anotem una falla més: el retard a arribar fins al final de la guerra, amb una fórmula de coincidència anti-feixista.

L'IDEAL

FRANQUEIG CONCERTAT

(Segona època) Any II-Núm. 93 Setmanari afiliat a l'Esquerra Republicana de Catalunya Preu 25 cèntims
LLEIDA, dissabte 4 de desembre de 1937. Redacció i Administració: Blondel, 60. Telèfon 1221

CONREU DEL CONFUSIONISME

Conscients de la nostra responsabilitat, que és molta, i en atenció a la gravetat de les hores que vivim, anem a comentar de manera sobria i cenyida, sense el menor afany polèmic, la reunió efectuada dilluns passat a la Casa del Poble per la U. G. T., convocada per a tractar de l'escrit adreçat per la nostra organització a les restants del F. P. A., a propòsit de la política a seguir al nostre Ajuntament. Recordem-ho: se'ns havien adreçat reiterades peticions per a que intervinguéssim en el govern municipal. Per a que mai no es pogués dir que un esperit de comoditat o de desinteressament punible havia presidit la nostra línia de conducta, en un document fixàvem les directrius a seguir a l'Ajuntament, si és que nosaltres havíem d'acceptar alguna responsabilitat en la gestió a desenvolupar.

En substància, aqueixes directrius eren resumibles en una frase que fa mesos és a tots els llavis, però que es veu no és en lloc més: tot per la guerra!

Llegiu avui, demà, cada dia, la premsa de tots colors i veureu que la gran consigna llueix en visibles titulars. A l'hora de posar-la en pràctica, però, tot queda en lletra de motllo i no hi ha, salvades poques excepcions, sindical ni partit capaç de fer ni un sacrifici per a abandonar punts de mira partidistes en ares del gran interès de guanyar la guerra

Aqueixa posició nostra, pels reunits a la Casa del Poble, fou rebuñada. Més, encara: fou qualificada d'antirevolucionària! El bo del cas es que, si tal manera d'entendre les necessitats de l'hora actual resultés contrarrevolucionària, haurien caigut en igual claudicació els ministres socialistes i comunistes—ja no diem els republicans—que no en defensen d'altra. No han passat pas massa dies per a oblidar les paraules d'Azaña, pronunciades a l'Ajuntament de Madrid, paraules que constitucionalment no podien haver estat dites sense la conformitat expressa del seu Govern. Quan Azaña, en el discurs a que ens referim, deia que tots els ideals són legítims, i que al seu dia trobarien l'oportunitat de donar fé de vida, però que ara no s'havia de pensar en res més que en guanyar la guerra, poc podia pensar que en aquest reconet de món hi hauria qui l'excomunicaria.

Quant els ministres comunistes i socialistes no han publicat cap decret col·lectivitzador, ni han redistribuït la terra, ni han municipalitzat les cases, no deuen saber que s'han fet mereixedors de l'anatema de contrarrevolucionaris. Per cert que, en referència a això darrer, ha passat una cosa que demostra les «maneres informatives» de U. H. P., el qual, més papista que el Papa, o sigui, més socialista que els seus amics ministres, en publicar fa pocs dies una nota oficiosa emana del ministeri de Finances en referència a la recaptació de l'Estat per Propietat Urbana, suprimia tan trempat les deu ratlles finals de la nota oficial en la qual es deia que, llavors de les cases dels facciosos, «administrades» pel Govern, totes les demés continuaven a mans dels seus propietaris legítims, que seguien cobrant íntegrament llurs rendes. Naturalment, quan s'és capaç de fer això, és inútil demanar sentit de responsabilitat ni visió realista de les dificultats de l'hora present, perquè l'apassionament és tal que obtura tota natural comprensió.

Quedem, doncs, que el nostre punt de mira no és acceptat pels ugetistes, al menys pel deu per cent escàs dels que militen en llurs rengles, que es reuniren dilluns passat a la Casa del Poble. Resulta, igualment, que com Azaña, Negrin, Prieto, Uribe, Hernández, etc., som contrarrevolucionaris. Està bé. Tot plegat, si no fos que ens hi va la pell com a homes i com a pobles, seria risible, encara que caldria afegir que riurà bé qui rigui el darrer. La desgràcia està en que no són coses de riure les que tractem, que el món ens contempla i que li donem el plat fet per a que segueixi amb el seu desinteressament per les coses d'Espanya.

L'esmena no es veu per enlloc. En cara l'experiència passada no ha estat prou forta i dura. Lamentem pro-

El Ple de Sindicats U.G.T.

En la reunió celebrada dilluns passat, per a discutir el document conegut de l'Esquerra sobre política municipal, es feren les manifestacions següents, segons U. H. P.:

Soler Bofarull: essent contradictori el fall de la Comissió de Responsabilitats sobre el Victòria, amb els acords municipals revolucionaris, posar-se en contra de la Comissió de Responsabilitats.

Rivas: la Comissió de Responsabilitats té el deure de respectar els acords dels organismes revolucionaris. L'Esquerra ens vol dur a la legalitat d'abans del 19 de juliol.

Agúilar: el que cal és liquidar els contrarrevolucionaris. El millor seria trencar el Front Popular.

Garcia Lago: una mica més caute, gosà dir que el Conseller de Governació ha actuat partidistament, que la Co-

fundament la victòria que l'esperit d'íntercomprensió guanyà fàcilment, sense oposició, en l'assemblea ugetista. La llàstima és que aqueixa victòria pírrica, ni totes les que se li assemblen, no val per a guanyar no ja la guerra, sinó una trinxera.

Persones que assistiren al Ple de Sindicats ens deien que el conreu de la demagogia fou tal que recordava aquells plens de sindicats del Poum, C. N. T. i U. G. T. en els mesos d'agost i setembre de 1936.

Ens cap la satisfacció d'haver complert amb el nostre deure i d'haver manifestat el nostre pensament, amb transparència meridiana. Bé deurà venir un dia o altre en que no hi hagi opció; però, com passa en certes malalties i amb certs remeis, es podria donar el cas que llur oportunitat hagués passat. L'ocasió, moltes vegades, és fugissera i no es repeix.

La veritat esperàvem altra cosa; no per nosaltres, ans per la causa antifeixista. I sense el més petit rancor pels que creiem obcecats, i que voldríem veure més comprensius i clari-vidents, ací queda el nostre esperit obert a tot acte de vera contrició.

La nostra hora, pel que es veu, no ha arribat, encara. Però s'acosta apressadament.

missió de Responsabilitats ha comès un atropell, però afegeix que el municipi no ha sabut legalitzar la municipalització dels espectacles, i que les actituds extremistes són perilloses.

I així, per aquest tenor. Encara que no ho sembli, l'assemblea no era del POUM ni de la CNT. No, era de la UGT o sigui dels elements considerats com a més solvents i governamentals del moviment obrer.

Ha renascut la demagogia. S'ha presentat a l'Esquerra com a defensora dels interessos del gran capitalisme, de la burgesia infecta, i enemiga dels treballadors. Altres han acusat el reaccionarisme de la pobreta Esquerra, i si no fos que aquell Fiscal del primer Tribunal Popular es troba a la Presó, li haurien encomanat que demanés la pena de mort pel nostre Comitè.

La consigna: «Sindicats de cara a la guerra», ha estat aplicada en l'últim Ple. En efecte, acordant els Sindicats desobeir les ordres del Govern de la Generalitat, fent tasca de divisió, és com deuen ajudar a guanyar la guerra.

Es clar que hi ha militanis de la U. G. T. que creuen que millor s'ajudaria a guanyar la guerra no parlant de política en els Sindicats, però aqueixis dona la casualitat que no són del «Partido» i corren el perill que se'ls declari provocadors trotsquistes a la primera ocasió.

Una altra consigna de la U. G. T., és aquella de «tot el poder per al Govern». Tothom a les ordres dels Governos de la República i de la Generalitat. Per això el Secretari de la U. G. T. manifestà que la posició dels Sindicats ha d'ésser la d'apoiar decididament tot allò fet per aquells organismes que varen regir transitoriament la vida revolucionària de Catalunya. Llegeixi's: Comitè Municipal, Comitè Popular, Tribunal Popular revolucionari, etc.

Si hi ha contradicció entre un acte de Govern i una conquesta revolucionària dels temps feliços del cantonalisme lleidatà, els Sindicats, sense dubtar, han de defensar les atzagaiades revolucionàries.

Amb el transcric, ens sembla que n'hi ha prou per a tenir una impressió d'aqueixa lamentable jornada, sobre la qual val més passar pel damunt. No fa favor a ningú.